

Jak jsme vybírali jméno pro psiny

Naše první pejka Píďulka přišla ke jménu jednoduše, složitější spíš je, jak jsme přišli k pejsce.

Prvopočátek je asi na jednom bále, kde dědeček synkova kamaráda vyhrál malou jezevčici. Asi po roce a půl ji srazilo auto a zrovna v té době měla kolegyně starosti, jak udá plody lásky své kokřice k pudlíkovi od sousedů. Tak jsem zprostředkovala, že si dědeček jednu psí holčičku ve dvou měsících vezme. Jenže se nějak schrulo, že psí maminka byla vyčerpaná a onemocněla, když miminům nebylo ještě šest týdnů, a kolegyně mi nečekaně v pondělí přinesla krabici s malým plyšákem. Já jsem plyšovou holčičku zabalila do ručníku a strčila do kabelky a odvezla domů, že ji předám kamarádovi a ten zas dědečkovi. Jenže tady se to (naštěstí) zadrhnulo, protože dědeček byl na tři dny na rybách a pejska musela zůstat u nás. Svou plyšovostí a něhou odzbrojila mou drahou půli („nikdy nechci domů žádného psa“) a zůstala u nás až do své

smrti. A jméno? To dali pejsce děti; když jsem ji „vysypala“ z kabelky, vypískly nadšeně: „Jé, to je ale Píďa!“ Ale taky Pišiny, Plyšule, Píďásek, Piškotek, Plyšiny, Psíďa a ještě tisíc dalších více či méně láskyplných jmen. A co chudák děda? Ten zkrátka nepřišel, protože jsem mu hned další den přinesla Pídí sestřičku Ťapku.

A Andulka? Když jsme jeli z útulku, vymýšleli jsme jméno, které by se hodilo jednak k ní, jednak ke jménu Píďa, aby bylo stejně krátké. Nějakou asociací, to když si v autě stoupla a já viděla, jak vysoká je, jak má dlouhé nohy, mě napadlo jméno Andy. Oslovujeme voláme Píďo! Ando! Samozřejmě jí Andy neříkáme, je to Anka, PesAnka, Anka von Bouchalka, Anka z krabice, ale taky Andulka, Anýsek a Anyny nynyny

(Zvířetník na Neviditelném psu, duben 2005)

{fshare}